

Quatre mesures per garantir el dret a l'habitatge que la Generalitat podria aplicar (si volgués) a partir d'ara mateix

Roger Palà

El passat dijous es feien públiques [les dades trimestrals sobre desnonaments](#) que publica el Consell General del Poder Judicial. A tot l'Estat, entre juliol i setembre de 2014 hi ha hagut 13.341 desnonaments, un 7,3% més que el mateix període de 2013. **Catalunya és líder en aquest rànquing de la vergonya: en tres mesos s'han realitzat 2.958 desnonaments, una xifra que suposa el 22% del total estatal i que representa un 5,3% més de desnonaments respecte el mateix període de l'any anterior.** Per darrera de Catalunya hi ha el País Valencià (16% del total desnonaments), Andalusia (15%) i Madrid (12%).

Davant d'aquest drama social, és lícit preguntar-se on para el Govern català. No ha transcendit que ni el portaveu del Govern, ni el conseller de Territori i Habitatge, ni el President de la Generalitat hagin fet la darrera setmana cap comentari sobre el tema. De fet, el mateix dia que es feien públiques les dades **Artur Mas**, en un acte organitzat per la patronal, feia [unes declaracions d'allò més optimistes](#) afirmant que "l'economia catalana comença a ser motor de la recuperació a nivell estatal". **Francesc Homs**, en canvi, es despenjava [en una entrevista al diari Ara](#) explicant-nos que "el debat esquerra-dreta ens espanyolitza i subordina". I **Santi Vila**, conseller del ram? El dia 11 [visitava una nova estació d'autobusos a Amposta](#).

"Primer la independència i després ja parlarem del dret a l'habitatge"

A l'hora de plantejar-se polítiques actives per garantir el dret a l'Habitatge, el Govern català, com en tantes d'altres àrees, semblaria driblar la seva responsabilitat escudant-se en la tesi que, en realitat, poca cosa es pot fer sense disposar de tot el ventall de possibilitats que ens donaria l'estat propi. Començant pels recursos extra que es podrien recaptar a nivell fiscal per fer polítiques més ambiciosos, fins a la plena capacitat legislativa i competencial. Altre cop, doncs, l'argumentari del "primer la independència i després ja veurem", tot un clàssic de la no-gestió política local. En aquest cas, reconvertit en una versió que vindria a dir "**Primer la independència i després ja parlarem del dret a l'habitatge**".

Tanmateix, no és cert que la Generalitat no pugui fer gran cosa per garantir el dret a l'habitatge a Catalunya. De fet, no caldria esperar a que arribi la independència per poder fer polítiques actives en aquesta matèria, perquè de competències, en aquest cas, n'hi ha. **El que fa falta és aplicar-les.** La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, l'Observatori DESC i l'Aliança contra la Pobresa Energètica van presentar el passat juliol una [Iniciativa Legislativa Popular contra l'emergència habitacional](#) que proposa una sèrie de mesures -per cert, gens radicals- que es troben dins de l'àmbit de les competències actuals de la Generalitat i, a més a més, en la seva majoria no costen diners. **Va ser admesa per la mesa del Parlament el passat 13 d'octubre i el proper dijous comença la campanya de recollida de signatures per tal que s'arribi a debatre al Parlament. Se n'han de recollir 50.000 en 120 dies.**

Entre les coses que contempla la ILP, i que el Govern d'Artur Mas podria començar aplicar -si volgués- avui mateix, hi ha els següents quatre punts:

1) Mesures de segona oportunitat

La ILP impulsada per la PAH, basant-se en el que contempla el Codi de Consum de Catalunya, proposa establir una sèrie de procediments regulats amb intervenció tant de la Generalitat com de l'administració de justícia, amb l'objectiu que deutor i creditors arribin a acords per liquidar deutes hipotecaris, ja sigui per via extrajudicial o judicial. **En cas que la propietat no s'avingui a cap acord, s'iniciaria un procés judicial per assolir-lo i si tot i així no s'aconsegueix, el deute quedaria salvat amb la subhasta de l'habitatge, en el que podria ser una mena de "dació en pagament light"**. Aquesta mena de mesures ja s'apliquen en diversos països europeus.

2) Lloguer social quan hi ha risc de desnonament

Les persones i unitats familiars que tot i aconseguir la dació en pagament continuïn en situació de vulnerabilitat es podran acollir al lloguer forçós de l'habitatge executat durant un mínim de tres anys. El mateix passaria amb els llogaters que no puguin fer front al seu lloguer i visquin en pisos propietat de grans propietaris d'habitatge.

3) Lloguer forçós per crear un parc d'habitatge social

L'Administració podria decretar el lloguer forçós dels habitatges propietat d'entitats financeres que duguin buits més de dos anys. Els beneficiaris d'aquests habitatges serien famílies en situació de vulnerabilitat. **Aquesta mesura està contemplada en la Llei d'Habitatge aprovada pel govern de PSC, ERC i ICV-EUiA l'any 2007, perfectament constitucional i perfectament vigent.**

4) Ni set, ni fred, ni fosc

No s'entén el dret a l'habitatge digne sense l'accés als subministraments bàsics. La factura de la llum ha pujat un 60% des del 2008 i la de l'aigua, un 66%. Segueixen creixent les famílies que no poden fer front a aquesta despesa, mentre les elèctriques assoleixen beneficis multimilionaris. [Un recent estudi de la patronal Pimec](#) afirmava que entre 2008 i 2012 la mitjana de beneficis de les companyies elèctriques s'ha situat sobre els 3.849 milions d'euros. **L'administració catalana podria intercedir entre consumidors i empreses energètiques perquè una ínfima porció d'aquests beneficis anés destinada a pal·liar aquestes situacions d'emergència.**

Totes aquestes mesures no costen diners a l'administració i segons els serveis jurídics del Parlament entren de ple en l'àmbit competencial català. Ara bé: requereixen d'un valor que, per aquests verals i sobretot als despatxos de la Generalitat, potser encara més escàs que el diner: **voluntat política per plantar-se davant la gran banca privada i als grans oligopolis energètics**. El sobiranisme, però, també hauria de ser això: **capacitat de decidir sobre els propis recursos i fer política**. De fet, si no és això, probablement no sigui ben bé sobiranisme.